

DIUMENGE XXIV DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat
16 de setembre de 2007
Lc 15: 1-32

En resposta a un dels comensals que declara feliços els qui podran asseure's a taula en el Regne de Déu (Lc 14:15), Jesús deixa entendre a qui s'esdevé això i en quines condicions: als pobres i a tots els qui es fan deixebles, car si gràcies a Jesús ens arriba el Regne, és també per mitjà d'ell que hi podem accedir. En què consisteix aquest Regne de Déu, qui n'és l'artífex, sant Lluç ho explica en les tres paràboles de la misericòrdia divina que acabem d'escoltar. Lluç precisa que aquestes tres paràboles - l'ovella esgarriada, la dracma retrobada, el fill que retorna a casa del pare- Jesús les adreça a uns fariseus i mestres de la Llei que, en llur autosuficiència, murmuraven entre ells i deien: <Aquest home acull els pecadors i menja amb ells>. En escoltar aquestes paràboles, ens les quals Jesús ens parla del misteri del perdó i de la resurrecció a partir de la joia que Déu experimenta en acollir i perdonar, no puc estar-me de recordar una escena estiuenca. ¿Qui no ha vist mai una mare anant d'un cantó a l'altre de la platja en cerca del seu petitó, que per uns instants ha perdut de vista? ¿I qui de nosaltres no s'ha trobat un dia, tot d'un plegat, cercant a la desesperada la tarja de la Seguretat Social, el carnet de conduir, o les claus del cotxe? ¡Si n'és de gran l'alegria i la sensació d'alleujament, quan hom retroba els diners que tan necessitava, o apareixen les claus de casa damunt la lleixa de l'escalfapanxes, o quan l'altaveu anuncia que l'infant es troba sa i estalvi en el lloc dels socors! I, això no obstant, l'ensurt ha estat com un malson. Doncs, bé, ens diu Jesús, ¡quina no serà la sol·licitud i la frisança de Déu en cerca de cadascú de nosaltres, els seus fills estimats, tan bon punt les nostres vides i el nostre cors han quedat envaïts per la fosca misteriosa del mal i del pecat. Talment un pastor que fa el recompte de les ovelles...88, 89...¡Cuita! ¡En manca una! Corrents, sense espera, el pastor surt a cercar-la, i així que la retroba, ¡quina alegria! És cert, el mal l'ha destrossada, i cal carregar-se-la damunt les espatlles. Però, no hi fa res: està salvada. <Els meus amics i veïns, veniu tots, ¡congratuleu-vos amb mi!>. És l'estil d'obrar de Déu, fet d'entranyable benignitat i de misericòrdia infinita, fins al risc suprem de lliurar el seu Fill en bé del món perdut. I és també l'estil d'obrar de Jesús, el qual no s'està d'acollir pecadors i publicans, ni s'avergoneix d'asseure's a taula amb ells.

El cor humà, ¿no és potser un abisme misteriós, capaç del millor i del pitjor, un abisme del qual poden emergir semences de vida i cants de bellesa, però també propòsits de destrucció i de mort? Bon pastor i amic dels homes, Jesús sap que el misteri del mal i del pecat és una ferida de l'ànima, que pot enfonsar en una tristesa de mort. I com que l'amor de Déu, el seu Pare estimat, li és com una cremada en les entranyes, una vegada i una altra surt a l'encontre del qui s'ha perdut, fressa camins inexplorats d'estimació i de perdó, a fi que el foraviat pugui trobar el camí de tornada a la casa del Pare. Servent humil i pobre, els braços oberts entre el cel i la terra, Jesús no es cansa de perdonar i d'estimar, retornant a cada persona la consciència de la dignitat perduda, en l'espera que la sobreabundància de l'amor acabarà per trossejar els cors endurits. La pregunta essencial, divina, adreçada a cadascú de nosaltres, després que la dramàtica del mal i de l'egoisme ha destruït l'harmonia de la creació: <Adam, ¿on ets? Home, dona: ¿quina és la teva situació?>, Jesús, davallant fins a la més profunda derellició de l'home exiliat i perdut, sense casa ni pàtria, sense rostre ni nom, sense identitat, fins al silenci de l'infern, aquesta pregunta Jesús l'ha transformada en invitació a la festa: <calia alegrar-se i fer festa, perquè aquest germà teu que donàvem per mort ha tornat

viu; el donàvem per perdut i l'hem trobat>. La condició humana, sempre tan fràgil, Jesús l'ha recapitulada en la seva vida, mort i resurrecció. Amb el seu capteniment d'humilitat i senzillesa, ocupant el darrer lloc entre els pobres en aquesta terra dels vivents, ell ha fet possible aquest retrobament de gràcia, tal com explica Pau: <Déu ens donà prova del seu amor quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors> (Rm 5:8). Aquest esclat de l'amor misericordiós de Déu, paradoxal, el mateix Pau l'experimentà al vora viu. Ho hem sentit a la 2ª lectura: <Déu s'apiadà de mi, el primer d'entre els pecadors, que era un blasfem i un perseruidor violent; i em considerà prou digne per a confiar-me un servei> (1Tm 1:12s). Que Jesús ha guarit les nostres ferides, canviant el dol en dies de festa, ho expressa bellament un pas de la 1ª Carta de Pere: <A la creu, ell portà en el seu cos les nostres culpes, perquè no visquem més com a pecadors, sinó com a justos. Les seves ferides ens curaven. Tots vosaltres anàveu errants com un ramat que es dispersa, però ara heu tornat a aquell que és el pastor i guardià de les vostres ànimes> (1Pe 2:24).

Retinguem-la en el cor l'ensenyança de l'evangeli d'avui: als ulls de Déu, allò que s'ha perdut és allò que té més valor. ¿Que no és potser del perdó i de la misericòrdia del Crist, que n'ha sorgit el poble messiànic, l'Església cristiana, formada pels pobres pecadors que som nosaltres, gent que anàvem sense rumb, <com ovelles sense pastor>? Alegrar-se per la conversió que brota del perdó, ser acollidors envers cada persona, també envers l'estrany, el desconegut, superar la mesquinesa del fill gran de la paràbola, és un aprenentatge que no té res de fàcil, sobretot en el marc de buidor espiritual de les societats opulentes, obnubilades pels ídols del diner i del poder. Sovint cal anar contra corrent. El Crist Jesús, Bon Pastor, en acollir-nos ara a la taula del Regne, ens enfortirà per tal de ser artesans incansables d'un món forjat, un dia i un altre, per la força de la misericòrdia i del perdó que ens ve de la seva Creu gloriosa.